

[Westergaard Andersen.]
ter. Efter min mening taler dette for, at vi i Danmark gør klar til fælles nordiske regler.

Hvis ministeren er af samme opfattelse, beder jeg om, at ordningen udformes således, at den ikke hindrer sund konkurrence. Det er forbrugerne, som skal sikres. Det er ikke bestående eller særlig kapitalstærke virksomheder, som skal værnes mod konkurrence. Det er muligt at udforme loven med flere alternative garantisystemer, hvorved branchens karakter af åbent erhverv og dens muligheder for at præstere et alsidigt udbud i forskellige kvalitetsniveauer ikke svækkes.

Westergaard Andersen: De forhold i de senere år, der har foranlediget mig til at spørge, om tiden nu ikke er inde til et lovgivningsinitiativ inden for rejsebureaubranchen, kan jeg gøre op i tre.

For det første er det langt flere mennesker end tidligere, der rejser, og det vil sige, at mange ikke-forretningsvante rejser, og at de løber en risiko for deres penge, når de som nu ikke er sikkert anbragt. Det, der er sket omkring Nøgle Rejser i Skjern, er eksemplet på, hvordan det går. Ganske vist er der sket politianmeldelse, men der er noget, der tyder på, at de pågældende ikke får deres penge igen, og det er en tilstand, som jeg ikke synes vi kan lade bestå, når vi i øvrigt på andre felter sikrer folks penge, som de betror andre mennesker.

Det andet forhold er de meget store virksomheder, der er opstået inden for branchen, og den meget skarpe konkurrence, som jo især i år er mærkbar, og som giver en risiko for, at et ganske stort selskab kan bukke under i konkurrencen og efterlade ikke et beskedent problem med nogle få mennesker, der er strandet eller ikke kan få deres penge, men et stort problem med mange mennesker, som er kommet i klemme.

Og det tredje er, at de senere år har vist, at vi har fået, hvad jeg kunne kalde et nordisk fællesmarked i rejsebureaubranchen.

Når man nu i Norge er i færd med at revidere den lovgivning på dette område, som man har deroppe i modsætning til herhjemme, så må tiden derfor være inde til at overveje, om vi ikke skal lave fælles retningslinjer.

Det har været et stort fremskridt, at man lavede den frivillige garantiordning, og jeg vil som sagt gerne spørge om, hvorvidt tiden nu ikke er inde til at gå videre, ikke for at sikre virksomhederne, men i første række for at sikre forbrugerne i branchen.

Handelsministeren (*Erling Jensen*): Spørgsmålet om lovgivning vedrørende rejsebureauvirksomhed blev jo i sin tid undersøgt i et udvalg under handelsministeriet, der i 1960 afgav betænkning med tilhørende udkast til lov om rejsebureauer. Udkastets hovedtanke var den, at udøvelse af rejsebureauvirksomhed skulle kræve handelsministeriets forudgående autorisation, og at der som betingelse for meddelelse af en sådan autorisation skulle stilles en række krav, herunder også et krav om en vis sikkerhedsstillelse til tryk af kunderne.

Under den meget livlige debat, der fulgte efter offentliggørelsen af betænkningen og lovudkastet, blev der fra flere sider, og herunder også fra organisationer, der repræsenterer forbrugerinteresser, givet udtryk for betænkelighed ved de principper, lovudkastet byggede på. Det blev således anført, at man ved et krav om tvungen sikkerhedsstillelse risikerede at fastfryse den eksisterende struktur i branchen til gavn for de bestående større rejsebureauer, idet pligten til sikkerhedsstillelse dels ville vanskeliggøre etablering af nye firmaer inden for branchen, dels ville belaste de mindre rejsebureauer uforholdsmæssig meget. Hertil kom, at tvungen garantistillelse uundgåeligt ville medføre omkostningsstigninger til skade for publikum.

Den daværende regering ønskede på baggrund af den fremførte kritik ikke at fremsætte lovforslag i folketinget på dette område, og jeg vil i den forbindelse erindre om